

1826 2026

Dos-cents anys
Vedruna

JOSEP RULL ANDREU

President del Parlament de Catalunya

Molt bon dia a tots i a totes.

Realment és molt emocionant, és extraordinari aquest batec, aquesta energia que es viu avui aquí. Germana Montserrat Espinalt, presidenta de la Fundació Vedruna Catalunya Educació, Rubén Viñuales, alcalde de Tarragona, germana Maria Teresa Cuervo, superiora general de la congregació de Germanes Carmelites de la Caritat Vedruna, senyor Rafael Muñoz, coordinador del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya, consellera Meritxell Ruiz, presidenta Anna Erra... però sobretot alumnes, mestres, personal d'administració. El primer que volia fer com a president del Parlament de Catalunya és donar-vos les gràcies. Gràcies per haver mantingut —ho deia la germana Montserrat— aquell esperit lluminós de Joaquina de Vedruna.

Dos-cents anys. Us demano que fem un exercici: que ens imaginem com era la Catalunya d'ara fa dos-cents anys, aquella Catalunya de l'any 1826. Era una Catalunya en molts aspectes fosca, una Catalunya desnortada, tot just començava la revolució industrial d'una manera molt i molt matisada... i ens hauríem d'esperar a set anys, l'any 1833, perquè Bonaventura Carles Aribau escrigués l'"Oda a la Pàtria", que es considera que és l'inici de la Renaixença cultural. Era l'any 1826 el que se'n diu la dècada ominosa amb el rei Ferran VII, un moment molt gris. Però Joaquina de Vedruna va ser capaç d'esdevenir un alçament de llum en la tenebra. De donar propòsit, esperança, sentit... des d'allò que s'ha comentat, des d'un principi poderosíssim: no ho deien en aquests

termes, però és la dignitat humana que planteja l'Evangelí. El Papa Francesc ho va explicar molt bé: la dignitat infinita i transcendent de la persona humana. Aquest és el fil roig que ha conduït Vedruna des d'aquell any 1826 fins a avui. Aquest és el propòsit extraordinari: d'entendre que l'educació canvia les vides de la gent, fa que les nacions puguin prosperar. Allò que deia Nelson Mandela: l'educació és l'eina més poderosa per transformar el món. I educació amb les nenes, inicialment amb les nenes, que estaven avesades simplement a quedar excloses absolutament de tot. I Joaquina de Vedruna s'hi rebel·la i diu que l'educació ha d'arribar absolutament a tothom. Amb valors.

Jo ahir vaig tenir una audiència amb la Plataforma d'Infància de Catalunya. I un dels membres de la plataforma em va dir una frase que és extraordinàriament inspiradora: "Tots nosaltres som la infància que vam tenir". I Vedruna obsequia els nens i les nenes, els joves que participen d'aquest projecte col·lectiu, amb una infància amb sentit, amb propòsit.

I ara em vull adreçar als alumnes de les Vedrunes de tot el país, de tota la nació. És una frase que també vaig aprendre d'un acte en què vaig participar d'una dona important en l'àmbit de les finances de Catalunya, que deia: "La bondat és la inversió més rendible que es pot fer mai". Tingueu-ho sempre present, perquè vosaltres heu participat d'aquest projecte tan poderós que és Vedruna i que és Catalunya: la bondat és la inversió més rendible que es pot fer. D'empatia, de compassió, de no deixar mai ningú enrere. La dignitat infinita i trans-

1826 2026

Dos-cents anys
Vedruna

JOSEP RULL ANDREU

President del Parlament de Catalunya

cedent de la persona humana. I Vedruna és un present vigorós —i ara vaig a fer el parèntesi, ho ha fet l'alcalde de Tarragona, jo com a terrassenc també la Vedruna del carrer del Vall i la Vedruna de les Arenes, fixeu-vos-hi, les dues expressions d'aquesta Vedruna que planteja la cohesió social.

Dues últimes coses i acabo. La primera: l'any 2009 el Parlament de Catalunya amb una majoria molt i molt àmplia va aprovar la Llei d'Educació de Catalunya. I la Llei d'Educació de Catalunya tenia un element fonamental, que és el Servei d'Educació de Catalunya: escoles a titularitat pública i escoles d'iniciativa social, escoles concertades. Hem de ser capaços —no ho podem fer de cap altra manera— d'omplir de contingut real la Llei d'Educació de Catalunya, del Servei d'Educació de Catalunya, amb les mateixes eines, amb els mateixos recursos, totes les escoles del sistema, també les escoles concertades. Perquè el país l'hem construït d'això i aquesta és la riquesa extraordinària que té el país.

Penúltima cosa: que és on som, al Tarraco Arena. Cada dos anys aquí s'hi fa el Concurs de Castells. Els castells com a metàfora d'aquesta capacitat de superar-se sempre. De fer allò que sembla impossible de ser fet. Aquí s'hi fan els somnis. Amb aquesta idea de la pinya en què hi és absolutament tothom. Fixeu-vos quina metàfora més potent: en una pinya hi ha la gent, en un castell hi ha gent gran i gent jove —de fet, la canalla acaba sent determinant—, hi ha gent que ha nascut a Catalunya i gent que ha nascut fora de Catalunya, però que vol que

aquesta sigui la seva terra i la terra dels seus fills. Gent amb capacitats molt diverses. Però quan som capaços de treballar plegats, d'imaginar-nos aquest somni, som imparables. Deien que era impossible i aquí s'han fet castells de deu. Castells extraordinaris, inspiradors, que expliquen quina mena de país som, quina mena de nació és Catalunya. Aquest és el sentit del batec que us deia al principi, del batec que respira avui en aquest acte lluminós.

I la darrera qüestió. A mi sempre m'agrada acabar amb una cita d'algú que ens ha inspirat, ens ha acaronat l'ànima. Deixeu-me acabar amb una cita d'una persona que vaig tenir el privilegi de conèixer, d'estimar i amb la qual vaig compartir escó al Parlament de Catalunya. Va ser presidenta d'Òmnium Cultural. Es deia Muriel Casals. I la Muriel Casals ens va obsequiar amb una frase extraordinària: "No som aquí per buscar un somni; nosaltres som el somni". Quan una nació és capaç de declinar-se en aquests termes, és imparable.

Gràcies Vedruna de Catalunya per formar part d'aquest somni col·lectiu tan poderós que és Catalunya. Per molts anys.

